

Mitza Dobroiu
Sy 1885.

TRAIAN DEMETRESCU.

POEZII

PREFAȚA DE d. AL. A. MACEDONSKI.

Editura Librăriei

S. SAMITCA. — CRAIOVA.

1885.

M.130

I M.130

Tipografia
FRĂȚI BENVENISTI. — CRAIOVA.
18, Strada Copertarilor, 18.

Peutru că astăzi mi sa oferit
acest text de amicul meu Mo
D. Volvoreanu spre semn. de sa
venire și intinca amiciei sub
scriu spre eterno memorie

M. Băcută

Craiova 1891 Maiu.
D-lui
Sr. Barbu Catargiu

Gheorghe Chișu

Autorul inchină.

I / 11. 130

PREFAȚĂ.

*M*ouă poezii pe cari autorul v'a poleit cu aurul iluziunilor sale, deschideți aripile vóstre de fluturi, aripile vóstre împestrítate, cu albastru și cu roșu și zburați supt cerul tinereții, supt sórele celor șapte-spre-zece aní ai autorului vostru!

Șapte-spre-zece aní, — și cu tóte aceste, — deja, un mic univers de cugetări și de simțiri supt tēmplesle poetului!

Căci poet este, cine cugetă, cine simte și cine își meșteșugește versurile ca **Traian Demetrescu**.

*

Iată un nume nou ce ia loc printre numele mai mult sau mai puțin cunoscute ale celor cari scriu.

Un nume nou, și șapte-spre-zece ani!

Totul este nou și tînăr, suav și june, plin de colorit și poleit în sôre, în opera lui Traian Demetrescu, — acest mic volum pe care 'l aveți în mână dar pe care nu 'l deșchideți de cât cu un fel de teamă, — teama decepțiunei.

*

S'ați și scris atâtea versuri, s'ați și ținut atâtea mediocrități de pulpanele lui Bolintineanu, Alexandri și Heliade, — acești trei meșteri și cântăreți ai epocii lor, — în cât teama decepțiunei e naturală.

Din fericire pentru literatură și poate din nefericire pentru tînărul poet, — Traian Demetrescu, s'a ridicat, și mai presus de vîrsta lui și mai presus de mediocritățile vecinic nevîrstnice.

Scoala poeziei sociale, reprezentată prin revista „Literatorul,” a avut darul să atragă și inima acestui tînăr pe un terrîm mai viril de cât acela al simplului dor.

Conținutul poeziilor sale, în această privință, nu sunt de sigur ultima expresiune a poeziei sociale, — ce zic? acest conținut nu este încă de cât o sim-

plă tendință de a rupe cu scoala poeziei trecutului literar al țării, dar această tendință, se afirmă destul de lămurit pentru ca să avem dreptul să revindicăm talentul său pe seama **nouei școli** din care fac parte atâți tînări de valoare.

*

Voiam să constatăm acesta, pentru cei cari nesimțindu-se tari pe terrîmul discuțiunei, găsesc că este mai comod de a tăgădui, că în poezie egzistă genuri, și prin urmare, școli literare.

Poezia este poezie, zic ei.

— Ei! da: Sôrele este sôre, dar ce 'l constituiește, sunt moleculele ce 'l compun.

Tot așa, genurile, sunt elementele constitutive ale poeziei, iar pentru că, genurile, nu pot să fie limitate, — dovadă că genuri noui se ivesc zilnic, — în poezie, ca și în filosofie, este școală, — sunt diferite școli.

Admițînd însă, că această demonstrațiune ar fi eronată, credem că nu se poate tăgădui faptul că, acolo unde sunt adepți, că acolo unde este centrul unei înrîuriri de la care nici chiar, cei mai aprigi dușmanți nu se pot sustrage, n'a fost, nu poate să fie, de cât Școală și nimic de cât Școală.

Lucrul este atât de adevărat, în cât, unul dintre cei mai distinși scriitori Români, îmi spunea înainte de plecarea mea din țară:

— Ce-ai făcut pe terrîmul poeziei, am credință să spun, că am făcut pe un alt terrîm. Dovadă, îmi spunea dînsul, că tot-ce este **Frumos și Adevăr**, triumfă în tot d'acuna, — când e stăruință. Ai fost înjurat și defăimat, dar dacă ai întîmpinat atâtea neajunsuri, trebuca să le întîmpini tocmai ca lumina să se facă.

✱

Tot ast-fel, voiă zice la rîndul meu, fermecătorului poet Oltean, care, cutează să deuteze la șapte-spre-zece ani, cu poezii, demne de o țară mai sprîjinitoare de arte și de litere.

✱

Să sfiă să 'mi ceară o prefață pentru ele, și eu, mă sfiam să i-o fac când mî-a cerut-o.

Dînsul, să sfiă căci își formase ideta că, de vreme ce un om a fost defăimat, și de vreme ce n'a creat, în mare parte, de cât ingrați, acel om, trebuie să se dezintereze de cei-l-alti și să nu se ocupe de cât de el.

Eu, — mă sfiam, pentru că nu citisem încă micul său caiet.

✱

Și iată acel caiet: Iată 'l acum, tipărit, iată 'l închis între două coperte, cu numele autorului în frunte și cu inima lui, înduntru.

O! Frumoși ani ai tinereței, simțiri ulmitore, iluzii cu aripi împetrișate de culori, fluturi mătăși în albastrul cerului și în aurul soarelui, cum străluciți pentru autor, și cât de departe sunteți de mine! Cum v'ați cufundat în abisul de unde nu veți mai ieși!

✱

Defectul acestor versuri, este că sunt prea personale. Traian Demetrescu, vorbește de simțirile lui și nu de ale altora: **Crimă capitală!** A ieșit la modă să nu spuți că **d-ta simți**, ci să atribuiești unui eroi imaginar aceleași simțiri, — adică tot simțirile d-tale.

Căci în general așa se procedează. — Alții, — pretind că lucrul merge alt-fel, și că secta de scriitori ce se arată **dușmanii lor proprii** și prietenii altora, studiază simțirile și caracterele ce sunt particulare fie-cărui și că pe acelea le expun.

Un asemenea sistem, este după părerea noastră, o erezie complectă.

Cine va putea să susțină că *Göethe*, a studiat în **Faust**, caracterul, simțirile, unui alt om, de cât tot pe ale sale? In adevăr, dacă ar fi egzistat un om ca **Faust**, atunci adevăratul *Göethe*, ar fi însuși acel **Faust**, iar nu marele filosof și poet german. **Faust** însă, nu este de cât însuși *Göethe*; Singu-

rul lucru pe care l'a făcut poetul, este de a'și masca în acea operă, personalitatea sa, cu un nume de împrumut.

Precum vedem, totă teoria inventată de niște pretinși critici, cade la prima cercetare.

Poetul, — dacă este poet, — n'are trebuință de a studia caracterul celor-l-alți, pentru ca să ne înfățișeze o diversitate de cugetări și de simțiri.

El, este reprezentantul tuturilor simțirilor și cugetărilor omenești. În interiorul cugetărei, el este pe rând: bun, — rău; sublim, — vulgar; — nobil, — trivial; virtuos, — vicios; mărinimos, — egoist; credincios, — șceptic; judecător, — criminal; generos, — lacom; curățit de pasiuni, — simțual. Intru 'n cuvânt, poetul, este însuși **Omenirea**.

Eul poetului, nu este, în **Poezie**, personalitatea omului care scrie, ci **Eul** Omenirei întregi.

✱

Dar dacă un poet nu este ast-fel? Dacă, — de și poet, — nu cântă, nu eșprimă de cât aceleași simțiri?

Atunci, — ei bine, atunci, — atunci, nu este poet.

— Unde lași ânsă, pe Carol Scrob? El n'a cântat, — nu cântă, de cât unul și acelaș lucru: **Amorul**.

Aș putea să răspund la acesta, că **Amorul**, este un **Univers**. Că el conține în sine **Omenirea**, — că i-a dat naștere. Că **Dumnezeirea** chiar, nu e întoc-

mită de cât din amor; că aceasta, este puterea misterioasă ce atrage moleculă lângă moleculă și om lângă om; că această atracțiune universală nu este de cât un **universal amor**, care și el, nu este alt-ceva de cât ce numim **Dumnezeire**.

Dar acest răspuns ar fi tacsat de paradocsal, și apoi, n'am trebuință de el ca să apăr pe prietenul meu Scrob.

Recunosc de sigur, că atmosfera generală în care gravitează o mare parte din poeziile lui Scrob, este aceea a amorului. Dar de aci și pănă a zice că Scrob nu este de cât cântărețul amorului, este un abis. **Dănsul**, este dintre poeții cei adevărați, și dacă aș avea volumul său la îndemână, aș dovedi cu citațiunii, că reputațiunea ce s'a făcut poeziilor lui Scrob, ca represintând una și aceeaș notă, este cu totul ne meritată. La fie-care vers, găsești în poeziile lui Scrob, filosofia tuturilor pasiunilor omenești; la fie-ce pas, nedreptatea este condamnată, adevărul scos de supt povara minciunei, calomnia biciuită, tot ce este rău, lovit; apoi, — natura ce cântă cu toate frumusețile ei de verdeată, de florii, de culori și de paseri, în toate versurile lui.

Voiam de mult să resbun pe Scrob de această imputare pe care i-o aduc neputinciosii literari, geloși de farmecul său excepțional:

Citească 'l dar, citească 'l, ori-cine voiește să fie

nepărtinitor, și va vedea că dacă amorul este atmosfera poeziilor sale, tot ce este omenesc și divin o însufletește cu prisos.

✱

Și iată acuma, cum cântă, ténérul Traian Demetrescu:

Viscolul iernatic cu suflarea 'i rece
La fereastră bate:
Lângă soba caldă, tristă vremea trece
In singurătate!

Cât doresc o! Dómne, florile, câmpia,
Apele și țara!
Ca privighetoarea cântă bucuria
Numai primă-vara!

Nu vă simțiți atinși de această fermecătoare melancolie într'o limbă respectată și în versuri rigide?
Și comparațiunea, că **bucuria cântă ca privighetoarea numai primă-vara**, oare nu surprinde în modul cel mai plăcut?

Traian Demetrescu, n'a zburat încă pe aripile cugetărilor ce duc de la pământ la cer, dar bate din ele cu o armonie ce 'i ar putea făgădui un viitor strălucit... dacă poezii ar avea în România, vre un viitor. Ce este de observat în versurile sale, este mai întâi, atmosfera răpitoare ce le înfășoară:

Să egzală din ele, un fel de parfum de suavi tinerețe, ce te face fără voie, să uiți să critici, chiar dacă ți-ai propune cu denadinsul să nu 'i treci multe greșeli. In fine limba pe care o mănuieste, este naturală și curată, iar versul său, de pe acuma chiar, este adese ori, puternic meșteșugit. Traian Demetrescu, a înțeles, că fără o formă corectă, poezia poate să rămâne tot poezie, dar în proză, — nu în versuri.

✱

Ziceam că ténérul Craiovean, n'a început încă să zboare pe aripile cugetărilor mari și că bate numai din ele. Iată însă, o strofă ce 'l duce destul de sus:

Dar oare chiar această viață
Nu este-o nălucire?...
A! Groapa singură nu 'nșeală...
Trăim în amăgire!

Și când vorbește idilului său, — femeii la care visează deja, cu ce armonie înaltă o măgulește...
A! șiretul!

M'am suit prin cugetare
Tocmai sus în cer:
Dumnezeu să 'mă dea un bine
Am voit să 'i cer.

L'am rugat să 'mă dea o rază
Chiar din Ratul lui
Ca 'n albumul tău la urmă
Fericit s'o pui.

L'am rugat să 'mă dăruască
Ce 'i măi prețios
In cereasca lui slăvire
Spre-a ți 'l da voios.

Însă Dumnezeu zîmbindu-mă
Mă-a răspuns la fine
Că în cer n'are nimica
Măi frumos ca tine.

Intreb chiar pe prietenul meu Carol Scrob, dacă n'ar fi semnat cu mândrie niște asemenea versuri?
Ce se măi spun de versurile copilului — poet?
Nu este una care să nu 'și aibă farmecul, și printre ele: **Nenorocirea**, **Amicii mei**, **Frumosă lună** și altele sunt atâtea mărgăritare.

Citiți-le, voi căți iubiți poezia; citiți **Poema unei Nopti**, minunatul **Intermezo**, **Plófe din senin**, citiți-le pe toate și vi se va întempla ce zice, delicatul copil, iubitei sale, într'o strofă admirabilă:

Ca să te uit, încerc zadarnic
Căci încă măi trăiesc!
Să te urăsc, ar fi atuncea
Măi mult să te iubesc!

Schimbând puțin această strofă fie-care cititor va putea să zică despre ele, ce zic însu-mi:

Ca să le uit, încerc zadarnic
Căci încă le citesc.
Să le urăsc, ar fi atuncea
Măi mult să le iubesc!

✱

Mă întreb acum: Ce va face Craiova, pe care o știu generoasă și măi iubitoare de frumos în arte și literatură de cât alte orașe ale țerii, mă întreb, ce va face această Craiovă, pentru strălucitoarea pictură de rouă pe care o posedă în talentul tînărului Demetrescu?

Ea a făcut ceva pentru Niculeanu. L'a trimes să studieze în străinătate. Ca și cum un poet, trebuie omorât prin studiul sistematic al unei pedantice facultăți. Poeții nu studiază în facultăți. Nică Victor Hugo, nică Lamartine, nică Musset, nică Schiller n'au ieșit din ele.

Ce ar fi de dorit, ar fi ca, tinerilor care au talentul lui Demetrescu, să li se înleznească de către consiliile comunale, sau prin suptscriptiți particulare, mijloace de a călători, la urmă mijloace de a 'și tipări cărțile, și în fine, mijloace de a trăi, — cum părăndu-li-se acele cărți.

*Număi astfel, se va putea forma o literatură care
să facă onóre României.*

Alexandru A. Macedonski.

Paris, 1884 August 23.

*Sa nu credeti in acest
poezii.*

POEZII

VERSURILOR MELE.

Versuri, curse dintru 'n suflet
Amărât, dar încă june,
Când în lumea zgomotósă
Șimțimentul meu veți spune ;
Nu pretindeți vr'o resplată
Său vr'o glorie—omenescă,
Însă cereți de la ómeni
Numai ca să vă citescă.

Versuri sincere, pornite
 Dintr'o inimă senină,
 Când veți fi citite tăinic
 De privirea ei divină,
 Nu pretindeți nici atunci
 Lauda înaripată,
 Ci pe carte-o sărutare
 Cu o lacrimă curată.

Versurile mele scumpe,
 Când veți fi eşite 'n lume,
 Nu 'ncercați de loc a face
 Mie stare, voué nume;
 Cu aceste glorii vane
 Al meu suflet nu se légă,
 Dar aş vrea, ca ori şi cine
 Tot ce-am scris să înţelégă.

NENOROCIREA.

Când eram copil, odată,
 Intru'n câmp pestriţ de flori
 Alergând cu bucurie
 Mă jucam adese-ori.

Nu simţisem încă 'n mine
 Doruri, patime adânci;
 Oh! de ce n'am murit, Dómne,
 Când eram copil, atunci.

Intr'o zi culcat la umbra
Unui arbore bătrân,
Presăram tot foi și frunze
Peste fragedul meu sîn.

Când de-odată, o femeie,
Sufând lung, adênc și greu,
S'ășeză tremurătoare
Lângă căpătâiul meu.

Și cu mâna 'i cea uscată
De-al ei sîn m'alătură,
Iar din pieptu-mi, fără voce,
Un suspin adênc sbură.

„E de mult, începe dênsa,
„De când umblu tot mereu,
„Să te pot găsi pe tine,
„O! copil iubit al meu!“

Vocea ei atât de stinsă
Până 'n suflet m'a pătruns,
Și făcându-mi-se milă,
Pentru 'ntâia-ora, am plâns.

— „Cine ești, femeie, spune-mi!“
Ea din cap a cletenat....
— „Mă numesc *Nenorocirea!*“
Fu răspunsul ce mi-a dat.

Iar de-atuncea îmi urmază,
Ori și unde, pașii mei;
Zi și noapte mă vegheză,
Vai! căci sunt copilul ei!

7 Iulie 1883. Craiova.

PLOAIE DIN SENIN.

Era Natura zîmbitoare
Și cerul era lin;
Dar de o dată să pornește
O plóie din senin.

*

Tot ast-fel dorul când mă lasă,
Când sunt mai liniștit,
De lacrimi simt o plóie caldă
Pe chipul veștejit.

23 Maiu 1883.

AUREL.

Inimi tinere, 'ncăldite de-o simțire 'nflăcărată,
Inimi sincere, dispuse pentru tot ce e distins,
De ce lumea 'n care sunteți nepăsarea vă arată
Și vă stinge cu disprețul tot ce 'n voi e mai
aprinș?
Pentru voi surîsul rece este-o rană durerósă,
Pentru voi o vorbă crudă este-un lanț de-amă-
răciuni;

Iar un mormur de blândețe este-o voce armonioasă

Ce vă face-a da uitării recele decepțiuni.

O! Dar lumea fără minte, lumea cea nesocotită,
Când vă pierdeți existența vă regretă cu amar!
Atunci simte golul vostru, atunci fața 'i e cernită.

Dar atunci e în zadar!

La o masă ordinară, aplecat pe mână 'i mică,
Aurel își duce gândul către-un Raiu de năluciri;
Obosit apoi de-o dată fruntea nu și-o mai ridică
Și iluziile 'i toate să preschimbă 'n amăgiri.
Din 'naintea lui se află o hârtie și o pană,
Iar mai dincolo de-acestea lampa arde 'ncetșor,
El suspină, căci în suflet e adâncă a lui rană
Și în inima 'i curată înfocat e al său dor!

O! Poetî, când suferința vă apasă 'ngrozitoare,
Când furtuna disperărei ori ce sprijin v'a distrus,
Voi, cu vârful unei pene, vorbiți, spuneți ce vă dore
Să v'audă Omenirea, să v'audă cel de sus!

Aurel, pătruns de scârbă pentru lume, ia și scrie:
Fie-care vers ce scóte e un trăsnet neauđit,
Un sarcasm, o notă-aprinsă, un blestem de nebunie
Către lume, către Ceruri cu putere asvârlit!

Scrie! Scrie! . . . Iar când ziua își desface-a ei
lumină,

Pana 'i cade obosită ca și cugetu 'i pierdut.

Pe postavul verde-al mesei se înclină, se înclină

Și-al său suflet i să stinge ca un sunet d'un minut.

Și pe grópa lui acuma chiparosul să ridică

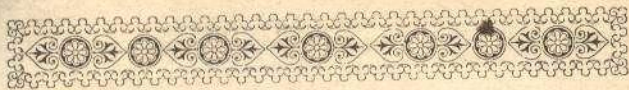
Și pe pîeatra funerară sumbru 'i nume e săpat;

Dar când frunzele de sălcii peste dânsa pică, . . .

pică . . .

Acel freamăt e ecoul cântecului expirat!

FLORÎ USCATE.

Erați frumoșe, mirositoare
Când v'am cules ;
Dar vă uscarăți ca tot ce 'n lume
E mai ales.

Mi-aduc aminte că 'n tăina serii,
Intr'o grădină,
Umblând a lene v'am smuls atunceă
De la tulpină.

Ah ! Era dulce parfumul vostru
Imbătător
Ca o suflare din sînul unui
Inger de-amor.

Odinióră zilele mele
Eraū senine,
Acum să plécă subt greutatea
Multor suspine !

Ca voi, pe câmpul vieții slabe,
Pălesc încet ;
Iar eū din ele formez în taină
Un trist buchiet.

Ca voi, la raza speranței blânde,
Incep să creșcă,
Și la furtuna decepțiunei
Să vestejescă.

Erați frumoșe, mirositoare
Când v'am cules ;
Dar vă uscarăți ca tot ce'n lume
E mai ales !

14 Ianuarie 1884.

INTERMEZO.

D-şorei V. . . .

I.

Când ți-am vorbit întâia oră
Și 'n taină ne-am vădut,
Eram tăcut, copilă dragă,
Și 'n fața ta . . . pierdut!

Tu mi-ai zîmbit, iar eu, sormanul,
Din dulcele'ți zîmbiri
Am construit cu 'nchipuirea
Zadarnicî năluciri.

De-atuncea e o vreme lungă
Și nu ne-am mai vădut;
Când pôte mai vedea acuma
Ți-aș fi . . . necunoscut.

II.

Și'n câte nopți de insomnie
N'am stat eugetător,
Să scriu pe-o fîie de hîrtie
Ilusiunî de-amor!

Dar nicî odată n'am putut
Să scriu, sê isprăvesc
Tot dorul cel neîntrecut
Subt care veștejesc!

III.

Iubirea mea n'a fost, copilă,
O pasiune vie,
Dar m'atrăgea spre tine tainic
O dulce simpatie.

Și inima mi-era voiôsă
Când blânda ta privire

M'acoperea d'un farmec gingaș
Și plin de fericire!

Eram copilăros adesea,
Visam atâtea vise
De fericiri închipuite,
Ce 'n minte ne sunt scrise.

Dar une ori, când multă vreme
Eu nu te mai vedeam,
Eram tăcut și melancolic
Și singur stând . . . plângeam!

IV.

Ca să te uit, încerc zadarnic,
Căci încă mai trăesc!
Să te urăsc, ar fi atunci
Mai mult să te iubesc!

O! Rațiune, — atâtea glorii
Cu zborul tău atingi,
Cum n'ai și-acea putere sfântă
O inimă să 'nvingi?

V.

Când a vremei amintire
Va suride un minut,
Indreptă-a ta gândire
Către visul din trecut!

Și simțind c'o să te strângă
Vru'n regret necunoscut,
Lasă-ți inima să plângă
După visul din trecut!

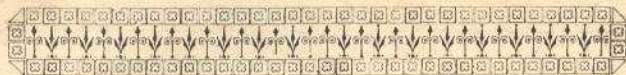
VI.

Când vântul serei prin pėru'ți negru
Ușor va trece, ânger slăvit,
Spune-i atunci cu vocea'ți blândă
Că m'ai iubit!

Când în tăcere vei duce gândul
Către-o speranță ce te-amăgit,
In al tău suflet scrie cuvėntu-mi:
„Am suferit!“

1884.

PLANSUL FERICIREI,

Poetului Al. A. Macedonski.

Dac'aș ști că e un suflet
Care plânge pentru mine,
Dac'aș ști că sunt și inimă
Ce 'mă doare și mie bine;
O! atunci mă-aș dice vesel:
„Plângi, poete fericit,
„Că 'n acésta lume négră
„Ești și tu compătimit!“

Când aș ști că pe-a ta buză
E un zîmbet de iubire
Și că une-ori, copilă,
Mai gîndești l'a mea simțire;

O! atunci mă-aș dice vesel:
„Plângi, poete fericit,
„Că 'n acésta lume falșă
„Aș putut să fi iubit!“

Dac'aș ști c'aceste cânturi
Intr'o inimă de ghiață
Ar putea s'arunce flacări
Din a mea fatală viață;
O! atunci mă-aș dice vesel:
„Plângi, poete fericit,
„Că din recea nepăsare,
„Tu o inimă-aș trezit!“

Când aș ști!..... destul, sêrmane,
Stingeți undele de vise;
Amăgirile cumplite
Sunt în fața ta deschise!
Taci! Și varsă-al disperării,
Foc, ce traiu 'ți va curma,
Căci un plâns de fericire,
Ochi 'ți nu vor lăcrăma!

4 Noembre 1884.

NUMAI PRIMĂVARA!

Tristă 'mă e simțirea când Natura pare
Jalnică, cernită:
Ca'ntr'o pânză neagră,—neagră de 'ntristare,
Dórme amorțită!

Nu vĕd iarbă verde pe câmpia 'ntinsă;
Pasere nu cântă;
Sórele revarsă o căldură stinsă
Din 'nălțimea 'i sfĕntă!

Viscolul ernatic, cu suflarea 'i rece,
La fereastră bate;
Lângă soba caldă, tristă vremea trece
In singurătate!

Cât doresc, O! Dómne, florile, câmpia,
Apele și țara!....
Ca privighetórea cântă bucuria
Numai primăvara!

19 Ianuarie 1884

LACRIMILE.

Când ți-am spus că pentru tine
Nopti întregi am suferit,
Două lacrimi lucitoare
Subt pleope ți s'au ivit.

Ele 'mi spuseră, copilă,
Când cu buza le-am sorbit,
Că și tu, și tu, ca mine,
Nopti întregi ai suferit!

AMĂGIREA.

În orele de liniștire
Zidesc pe cât se poate
Palate 'nalte de iluzii,
Ce cad apoi cu toate.

Când viscolul realității
În ele crunt lovește,
Căderea lor fulgerătoare
Privirea mi-o uimește!

Speranța fugе spăimântată,
Decepțiunea vine
Să'și cânte imnul ei de jale
Pe tristele ruine.

Atunci cumplita disperare
Mă strânge, mă cuprinde....
Și ori-ce vise de nădejde
Le vęd, le vęd murinde!

Dar óre chiar acéstă viață
Nu este-o nălucire?....
A! Grópa singură nu 'nșelă....
Trăim în amăgire!

IN ALBUMUL EI.

M'am suit prin cugetare
Tocmai sus în Cer;
Dumnezeu să'mi dea un bine
Am voit să cer.

L'am rugat să'mi dea o rază
Chiar din Rațul lui,
Ca 'n albumul tău la urmă
Fericit s'o pui.

L'am rugat să-mi dăruescă
 Ce-i mai prețios
 In cerésca lui slăvire,
 Spre-a țil da voios.

Ênsă Dumnezeu zîmbindu-mi
 Mi-a răspuns la fine
 Că în Ceru n'are nimica
 Mai frumos ca tine!

O DORINȚĂ.

Aș dori ca să prefacă,
 Dupe mórte-mi Dumnezeu,
 Intr'o blândă filomelă
 Dorul sufletului meu.

Și să cânte zi și nópte
 Pe mormentu-mi solitar,
 Ca să știe ori și cine
 Cât fu traiful meu de-amăr!

M A R I E T A.

. Amicului meu I. Lupeșcu.

S'aprinseseră pe strade lampele licăritore,
Iar al zilei zgomot mare să mușasă 'n cetișor;
Cerul tot s'acoperise de lumină și splendore
Însă vântul nu 'nctase cântecu 'i șuerător.
Marieta, cufundată într'o tamică gândire,
Lângă soba încălzită nu regretă-al vremei zbor;
Pentru dânsa nu mai este farmec, viață, fericire
De când vițiurile negre au făcut-o sclava lor.

Cum? și este cu puțință să respiri în astă casă,
Să respiri,—când degradarea, ori-ce simț curat,
măreț

Il tîmpește fără milă și în urma ei nu lasă
De cât numai disperarea și al omului dispreț?
Cum? la vârsta ta, copilă, îți vinzi suncul tinereții
La ori care om de uliți, la ori care suflet brut;
N'ai un tată, un prieten să 'ți ajute hrana vieții
Său chiar singură 'n abisul degradării ai cădat?
Cum de nu muncești mai bine să câștigi a zilei
hrană

Cum de n'ai găsit o pâine în onestele labori?
Cum? mai bine este astă-zi să simți traful tot
o rană

Și să fi cu fruntea vecinic inundată de suodri?
Creaturi nefericite, n'ar fi ôre mult mai bine
Să muriți sfârșind cu traful fără chiar să 'l fi
'nceput?

Când vă piere frumusețea, marfa voastră, către cine
Mai strigați?..... Atunci și omul ca și D-zeu.....
e mut!

Era tristă Marieta, și pe blonda ei figură
Nici un zîmbet nu lucește: e ca sôrele subt nor;
Ce să aibă? de ce plânge? vr'o căință o tortură?
Oare vrea să se oprască pe un drum degradator?

Cu frumoasă'i mână albă un portret din sîn își
scóte
Și 'l privește: este chipul ténérului ce-a iubit.
Și 'l iubi odinuórá!...—La iubit? Dar ce?... Se
póte

Loc iubirea ca să 'și aibă întru'n corp prostituit?
Da: se află câte-o dată creaturi nenorocite,
Care 'și caută uitarea și-o găsesc dacă nu mor
In orgiile murdare, în exesele cumplite;....
Vițiul e câte-o dată un asil mângâietor!
Marieta era încă o virgină răpitóre
Când visase-amor pe brațul unui ténăr simțitor,
Dar amantul ei murise veșteșindu-se în flóre;
Ea rămase, purtând vecinic focul tainicului dor.
Și acuma asvârlită în noroiul înjosirei
Uită vremea când, odată, avea sufletul curat,
A pierit din a ei mințe tot trecutul fericirei,
Însă, numele ce 'n lume l'a iubit,—nu l'a uitat!
Contemplând portretul plânge, îl privește și iar
plânge,
Amintirea să destéptă, sînul ei a tresărit;
Lanțul tristelor regrete inima cumplt i-o strânge,
Iar roșaticile 'i buze parc'ar dice: „am iubit!“
Câte alte miș de inimă ca ș'a dênsei n'au șoptit.

BĂTRĂNEȚE.

Bătrănețe, câte inimă
Te-au chemat neconținut
Să le stingi și gând și suflet,
Însă, — n'ai venit!

Bătrănețe, câte inimă
Înfocate n'au dorit
Să le lași junețea încă,
Însă, — ai venit!

AȘ VREA!

Aș vrea să dorm, să liniștesc
Cumplitu-mi dor din piept,
Și'n lumea 'n care pățimesc
Să nu mai mă deștept.

Dar când la tine mă gândesc,
O! scumpul meu amor,
Aș vrea etern să te iubesc,
Să fiu nemuritor!

IDEALUL MEŪ.

În mîntea mea de mult s'ascunde
Un ideal frumos
Și luptă, luptă a pătrunde
La scopu'i maiestos.

Nimic nu'l face să s'abată
Din calea ce-a 'nceput;
Speranța 'n fața lui s'arată,
Credința l-a născut.

O! idealul meu de bine,
 Frumósele'ti porniri
 Ceĩ care le-aũ nutrit, ca mine,
 Aũ devenit martiri.

Cãci Omenirea ți-a dat ție
 Mizerie, dispreț
 Și nici un ajutor să vie
 La scopul tãu mãreț!

Dar tu, zbori încă, nu 'nterupe
 Ce poți a mai urzi;
 Acela care azi te rupe,
 Va plãnge-a douã zi!

DURERE Î.

Am ȓis, am ȓis durerei
 „Mai lasã-mã nițel
 „Din brațele'ti fatale,
 „Din leagãnu'ti crudel!“

Ea mi-a rãspuns atuncea,
 Cu glasul ei cel reũ:
 „Nu pot sã fac acãsta,
 „Tu ești copilul meu!“

LA ZIUA EI.

Miceii mele surorii Eugenia.

Cum zîmbește apă lină
Floricelei 'i din vâlcea,
Ast-fel dulcea fericire
Să'ți zîmbescă, sora mea.

Cum păstrează muma grijă
Pentru mieu'i pruncușor,
Așa Cerul să'ți păstreze
Fericirea 'n viitor!

24 Decembre, 1882.

VIJELIA.

Privesc pe firmamentul negru
De norii plini de plôie,
Mă uit la crăcile de arbori
Cum plâng și cum să 'ndôie.

Și tot privind resimt în mine
Aceași vijelie;
In ori-ce frunză vestejită
Ved trista mea junie!

†

FRUMOASĂ LUNĂ !..

Frumosă lună, dac'al meu ânger
N'a uitat încă numele meu,
Atunci în pieptu-î simte ca mine
Dorul acelaş adenc şi greu!

Frumosă lună, pe-a sea privire
Dacă să'ntinde un gróznic nor,
Ceaţa Durerei, atunci ca mine
Varsă 'n tăcere plângerî de-amor!

Frumosă lună, dacă şi'n visuri
Se mai gândeşte şi la poet,
Atunci ca mine, la miez de noapte,
Cântă-al iubirei adenc secret!

Frumosă lună, dacă în inimî
Acelaşi flacări ardend simţim,
Atunci pe buze e scris, de sigur,
Cuvântul dulce: „Noi ne iubim!“

1884.

DACĂ...

Dacă Dumnezeu s'ar pune,
Cu condeul său cel sfânt,
Ca să scrie suferința
Ce-am avut pe-acest pământ;
Dac'ar scri cu de-amănuntul
Dorul meu fără de sfârșit,
Chiar și el atunci ar zice:
„Nu mă pot, am ostenit!”

INTRE DOUÏ.

Prietenului meu Demetru Demetrescu.

I.

„Vis nebun, ce-ai pus în minte o zmintită ră-
tăcire,
„Și-ai țesut iluziunea din speranțe și amor,
„O! mai stinge-te și lasă-mi un moment de lini-
știre, . . .
„Un moment, să dic că'n viață am trăit nesim-
țitor!
„Neodihnă necurmată au fost zilele-mi funeste, . . .
„Visător în tot d'anna, . . . tot d'anna amăgit,

„A mea inimă 'și urmăză nesfârșita ei poveste,...
 „Aș voi să fie mută ca să plâng neauđit!“
 Subt frunzișul, ce respiră o recóre parfumată,
 Sandu'și ureă cugetaraa către-aprinse năluciri;
 Iar frumósa lui minune îl privește cufundată
 Ca și el, în adêncimea unor jalnice gândiri.
 — „Sórbe, sórbe fericirea după buza mea arđendă
 — „Și nu pierde zborul vremei în al cugetelor șir!“
 El ascultă a ei voce ce vibreză tremurândă.....
 Ș'atunci sufletu'i recade în al dragostii delir.
 Ó suflare liniștită îngána prin tainici șoapte,
 Infocatele suspine ce eșeau din pteptul lor.
 Luna îi privea misteric dupe Ceruri și subt nópte
 In tot locul s'ascunsese o impresie de-amor.

II.

Cârciuma este murdară și el, stins de bētură,
 Cu privirea speriată și cu gândul rătăcit,
 Bea întru'na, cântă, jócă și amenință și 'njură;
 Iar scoțind un rís sarcastric cade-adesea obosit...
 L'ai trădat, femeie crudă, r'ai smuls caldalu
 simțire,
 Pentru-a luxului splendoare ai vëndut al seú amor!
 Suflet, ce ai vărsat într'uênsul o grozavă chinuire,
 Recunóște'l de poți êncă să 'i mai fi în ajutor.

Ênsă nu, rămêi, femeie, subt podóbe și panglice,
 Lasá'l ce'l puțin acuma, ca să uite ce-a simțit;
 Și odată când bătrêna remușcerea îți va đice:
 „Ce-ai făcut?“ să plângi zadarnic pe mormentu'i
 înngerit.
 Sandu palid să deștéptă dup'o nópte de orgie,
 El tot strigă: bētură! Nu vroiu doru să'l mai
 port!
 „Dați-mi, dați-mi chiar otravă dacă e și'n ea beție,
 „Foc, turbare, nesimțire, ca s'o uit“ — și cade
 mort!

Plângeți-o pe ea mai bine: Cel din grópă este
 'n port!

12 Ianuarie, 1884.

X
OCHIÎ.

Să 'ntâlniseră de-o dată
Ochii tăi și-ai mei,
O secundă să privără;...
Ce vorbit-au ei?

În acea secundă mică
Și-au destăinuit
Dorul inimilor noastre,
Dor nemărginit.

„Ne iubim!“ șoptit-au ochii
În limbajul lor
Tăinic, dulce, plin de farmec
Ca un vis de-amor!

MUZICA.

Muzica, cântă-cu armonie
Și-al ei răsuneț melodios
Aprinde focul de poezie
Și 'n al meu suflet arde-o făclie:
Tot sentimentul pur și frumos.

Uit că durerea e lângă mine,
Uit suferința și cânt am plâns;
Muzica scôte sunete line,
Sufletu-mi sparge orî-ce suspine,
D'un farmec dulce este pătruns.

Cu ce plăcere și liniștire
Inima bate în pieptul meu;
Ah! vino, ânger, a mea iubire,
S'ascultăm veseli, cu fericire
Muzica: „Vocea lui Dumnezeu!”

SOLITUDINEA ȘI SOMNUL.

Solitudinea și somnul,
Sunt două copile,
Le și chem și le și caut
In ori și ce zile.

Când le prind, ele m'așeză
Pe brațele lor,
Uit amarul suferinței
Și-al inimei dor.

Solitudinea mă face
Să n'aud de lume,
Nici de cruda'r rătăcire,
Nici de al ei nume.

Cugetul atunci în zboră
Către Dumnezeu,
Luminând credința sfântă
Din sufletul meu.

Somnul ușurează rana
Inimei ce plânge,
Rupe lanțul suferinței
Care tot o strânge.

Și dormind, odihna blândă,
Imi redă puteri
Ca să'mi due mereu 'nainte
Crucea de dureri.

Solitudinea și somnul
Sunt două copile,
Le și chem și le și caut
In ori și ce zile.

FLORI DE DAFIN.

Pică florile de dăfin,
Scuturate de furtună,
Și picând, ca o ninsóre,
Fac pământul cununii.

Melancolic, pe fereastră
Mă-arunc ochii către ele,
Și privindu-le, le-aseamăn
Cu iluziile mele.

IARNA.

Aierul e rece, Iarna vine, vine
Sufletu'i de ghiață l'a adus cu sine;
Dați-mi foc, căldură abia pot să strig,
Gerul e teribil și mă-e tare frig!

Aș vrea să-mi iaă zborul către-a mea iubită,
Căci la dansa pôte, flacăra dorită
Voiu găsi-o, ênsă ved că'n ochii ei
E o ghiață 'ntinsă cu adânc temei.

Am prietenî, ênsă, să mă duc la dênşii;
 Dar aceeaşi ghiată am găsit într'ênşii,
 Toţi reci!... O! căldură, abia pot să strig,
 Gerul e teribil şi mi-e tare frig!

Unde, unde, Dómne, să gădesc căldură?..
 Ghiată e în ómeni, ghiată în natură!...
 Unde?... a, în fine, iată acel loc,
 În căminul nostru, acolò.... e foc!

AMICIÎ MEÎ!

A vieţii sórtă ne pune 'n cale
 Atâtea patimi, din sînul ei,
 Atâtea grijuri, atîta jale;
 Dar noi să rîdem, amicii mei!

Şi ce ne pasă, norocul, póte,
 Măine zîmbi-va şi către noi;
 Când are poftă el face tóte,
 Rîdeţi, prietenî, şi de nevoi!

E slab tot omul ce'n suferință
 Iși pierde mintea subț lanțul ei,
 Și e virtute când ai credință,
 Când ai tărie, amicii mei!

Urăsc pe omul ce vrea s'adune,
 Prin mișelie, gloriu și-averi,
 Și-admir virtutea în cine pune
 Mai sus onórea de cât plăceri!

Fugiți, prieteni, de vanitate, ...
 Mórtea s'ascunde în sînul ei!
 Păstrați în suflet sinceritate
 Și bucurie, amicii mei!

1884.

DORUL OLTEANULUI.

Dintr'o taină neghicită
 Curge vremea nesfârșită
 Și din zi în zi cu zor
 'Mi-arde sufletul un dor.

Mă plâng codrului cu jale,
 Mă plâng florilor din cale,
 Plânsu-m'am așa mereu
 Lumei și lui Dumnezeu.

Iar când nimeni nu răspunde
 Jalei care mă pătrunde,
 Iaū cavalul sunător
 Ca să'mi cânte de-al meu dor.

Frunză-a tómnai veştejită,
 Mult mi-e țara necăjită,
 De când pică tot pe ea,
 Tot pe ea neghina rea!

Suflă, Dómnne, o vijelie
 Peste vechia'i voinicie,
 Ca s'o spulbere în vânt
 De pe-al nostru scump pământ.

Și unește 'ntr'o iubire,
 Pentru-a neamului mărire,
 Gândurile Românești
 Cu acele Oltenesteți!

ERA O ZI 'NORATĂ'...

Era o zi 'norată....
 Și vântul șuera,
 La recea lui suflare
 Copacul..... tremura!

Dar sórele de-o dată
 Ivindu-se din nori,
 Natura să 'nfășóră
 Cu'n farmec blând de flori!

*

Eram mîhnit și 'n suflet
Purtam suspinul trist,
Ce m'adăpa cu fiere,
Ca jidovii pe Crist.

Speranța, de o dată,
Luci în pieptul meu;...
C'o față zîmbitoare
Privii spre Dumnezeu!

GĂNDUL.

Ziua 'și stinge-a ei lumină
Intr'al noptii întuneric,
Sus pe 'ntinderea senină
S'aprind stelele misteric.
Gândul tainic mi să duce,
Ca un dor nebun, sălbatic,....

Dar pe unde vrea s'apuce
 E tot trist și singuratic!
 Câte n'ar voi să tórcă,
 Dus în zborul lui zburdalnic
 Și să nu se mai întórcă
 Iar la cuibul său cel jalnic;
 Și cu cât pe-a mele gene
 Pică somnul lin, molatic.....
 El din vise 'și face pene
 Și să duce mai sălbatic!....

H A R P E I.

Când în lacrima durerii a mea inimă să 'nnecă,
 Și o sumbră cugetare când pe frunte mi s'aplecă,
 Harpă ténără, vorbește-mi de visatul viitor
 Și fă-mi aripă din speranțe spre-al ajunge din-
 tru'n zbor!

Când în țara mea iubită va fi numai foc și sânge,
 Când străinul, crud la suflet, vitejia i-o va 'n-
 frânge,
 Harpă tână, ridică printru'n cântec bărbătesc,
 Sufletul care slăbește dacă sorții nu'i zîmbesc!

Iar când lumea va 'nțelege misiunea ta divină
 Și vei fi cu fruntea vecinic înălțată în lumină,
 Taci atunci, iubită Harpă, ca în urma ta, din nou,
 Să'ți auzi în taina păcii vocea dulcelui eco!

POETULUI VASILE ALEXANDRI.

Cu ocazia reprezentațiunei celebrei sale opere :

Fontâna Blanduziei.

În *Mircești* răsună tăinic
 Harpa lui *Alexandri*,
 Iar Oltenia bătrână
 L'al ei sunet tresări!

Și-ascultând murmurul Harpei
 Întrebă prin ast cuvânt:
 „Este ôre vr'o serbare
 „Sus în Cer saū pe pământ ?”

Dar o voce îi răspunse,
 Din țăriile Cerești:
 „Cântă Bardul țării tale,
 „Filomela din Mîrcești!“

L'astă știre 'n tot românul
 Sufletul întineri!....
 După culmea Oltenescă
 Te salut *Alexandri!*

13 Aprilie 1884. Craiova.

A Î UÎTAT?

Ai uîtat tăcuta nopțe,
 Când prin farmece și șopte
 Amoróse
 Ne-am spus tainele frumóse?

Ochii tēi, ca donē stele,
 Aruncaū privirei mele
 Nestemate
 Pe fir de-aur înșirate!

Veđi tu, astăđi dacă 'n lume
 Aș mai vrea s'ador vru'n nume,
 Amintirea
 Mi-ar zdrobi pe loc simțirea!

Ai uitat tăcuta nópte,
 Când prin farmece și șópte
 Amoróse
 Ne-am spus tăinele frumóse?

LA VERDEA UMBRĂ.

La verdea umbră din grădină
 M'așed adesea 'n zori,
 Să tănuesc c'o lume plină
 De frunze și de flori.

Adorm la dulcea adiere
 De vântuleț ușor,
 Ce par'că scóte, în tăcere,
 Un freamăt de amor!

Iar foile miroșitóre
Pe față cad încet,
Ca visele amăgitóre
Pe-un suflet de poet!

Suspin, durere, totul tacé
In șubredul meu piept,...
O! cât aș vrea din dulcea pace
Să nu mai mă deștept!

La verdea umbră din grădină
M'așed adesea 'n zori,
Să tănuesc c'o lume plină
De frunze și de flori!

VIORELE.

Viorelele gingașe,
La ivirea lor,
Ne anunță-al primă-verei
Farmec răpitor.

*

*Viorelele modeste
Din acest buchiet,
Aș dori ca să anunțe
Că voi fi Poet!*

ȘI DACĂ-AVEM URSITA!...

Si dacă-avem ursita în plină tinerețe
Să ne urcăm prin cuget spre tot ce e sublim,
De ce, fatală sortă, n'ai vrea să se deșchete,
In visul tinereții, durerea ce nutrim?

De ce nu lași să guste simțirea insetată
Din farmecul juniei o clipă de amor,
De ce și-aci durerea mai gróznică s'arată
Să vestejească viața din omul simțitor?

Ce? nu'i destul povara atâtor suferințe,
Când tristele mizerii amarnic te zdrobesc;
Nu sunt de-ajuns atâtea cumplite neputințe,
Când sufletul slăbește și perii toți albesc?

Și de-am avut ursita să plâng și'n tinerețe,
Să port în tot d'auna un dor în al meu sân;
O! vise de junie, fugiți... căci vroi să'nghețe
Simțirea mea de tîner și să rămâi bătrîn!

27 Martie 1884.

MEDITAȚIUNE.

E liniște afar' și'n casă,
Și cursul Noptei e târziu;
Pe gânduri mintea mea se lasă;
Aș vrea să scriu!... Dar ce să scriu?

Suspine? Visuri? Fericire?
Iluziuni? Amor? Zîmbiri?
Speranțe tainice de iubire?
Dar ce sunt toate?—Năluciri!

Durerea? Bóla? Suferința
Ce stinge-al omului avânt?
Sau disperarea?... Sau credința?
Dar ce sunt ómenii?...—Pămént!

Să scriu ce simt acum în mine?
Să scriu ce gândurile 'mî zic?
Dar nescriind fac óre bine?
Sau dacã scriu, ce fac?—Nimic!

1884.

CU PRIMA ZI DE-APRILE!...

Cu prima zi de-Aprile
Pe câmpuri sunt idile
Că-î primăvara vine cu sînul ei de flori,
Lubește tinerețea,
Zimbește bătrînețea
Când visele-amintirei sunt tainice comori.

Culegeți voi, copile,
Frumoasele zambile
Curate și suave ca sufletul virgin,
Parfumul lor imbată
O inimă zburată,
Pe-o notă de iubire, în Cerul cel divin!

Din pomul scump al vieții
Toți mugurii juneții
Pieri-vor subt ninsórea slăbitei bătrâneți,
Regretul ne va strânge
Și dureros vom plânge,.....
O! timpuri fericite, ce repede treceti!

Să bem din cupa vieții
Plăcerea tinereții,
Să 'ncununăm pria fapte sublimile virtuți,
Și pentru ca rivală
Să n'aibă-a țării fală,
O! frații mei de sânge, să fim cu toți născuți!

Culegeți voi, copile,
Frumósele zambile
Din vesela grădină și faceți un buchiet,
Legati'l cu iubire,
Să 'mbăt a mea simțire,.....
Și dati'l zimbitóre la ténarul poet!

1 Aprilie 1884.

TRECUT—PREZENT—VIITOR.

Trecutul fu o clipă de scurtă fericire,...
Prezentul, o cântare de visuri și amor,
Poemă-alcătuită de-a inimei simțire,
Suspîn, născut în taina speranțelor de dor.

Si viitorul... nópte adêncă, nópte sumbră...
Pustiitate lungă, saũ póte... dar ce știũ?...
Adesea, viitorul nu e de cât o umbră,
Iar dacã nu e umbră e-adesea un pustiũ!

SUBT UMBRIȘUL OCHILOR.

Subt umbrișul ochilor
Ți-am citit, copilă,
A iubirei flacără,
Limpede idilă.

Azi s'a stins suspinele
Dragostei senine,
Dar subt umbra ochilor
Tot să cat, îmi vine.

LA UMBRA SALCIEI.

La umbra salciei s'așează
Copila tână, bălăie, ...
Și plânge biet, și tot oftează...
S'a dus iubitul la bătaie.

La umbra salciei citește
Revașul negru ce-a priimit;
Iubitul ei nu mai trăește...
O! cât l'a plâns, cât la jelit.

La umbra salciei culcată
Zărești pe tână fecioră...
In somn adânc e cufundată
Și—ar vrea mai repede să moră.

La umbra salciei s'ascunde
O cruce neagră de mormânt.
Din când în când prin foi pătrunde
Un freamăt liniștit de vânt.

Lucevici
M. Tolboacă
M. Tolboacă
VISUL MORȚEI.

Mórtea, mai deunăzi pe când adormisem,
S'arătă în chipul unei năluciri;
Ea știea, să vede, c'ades o dorisem,
C'ades o dorisem, la nenorociri.

— „Am sosit, imi zise, am sosit, copile,
„Dacă mai ceri viață, îți mai dăruiesc;
„Iar de nu supune ale tale zile,
„Ale tale zile, căci mă pregătesc!“

Și zicând acestea, buza îi inghetată
Voi s'o lipescă de inima mea,....
„O secundă încă!... stai!...“ strigai de-odată
Și strigând de-odată, mă uitam spre ea.

„Da: Să mor!— Mormântul e sosit la vreme,
„Am suferit multe, multe-am îndurat!....
„Sufletul meu tînăr, nu; nu te mai teme,
„Nu; nu te mai teme, căci vei fi scăpat!

„Plecî din astă lume rece, viscolósă,
„Uiti amar și grijă, stingi al tîu suspin;
„N'avuși o ursită dulce și frumósă,
„Dulce și frumósă, ci un vecinic chin!

„Aștepti viitorul, sperî și ai credință,
„Aruncî în uitare orele ce trec;
„E însă viitorul e cu prisosință,
„E cu prisosință, sau vine tot sec?“

Și zicând acestea, șirul de cuvinte
Mi l'a tăiat mórtea și n'am mai simțit;....
Apoi fui îndată pus între morminte,—
Pus între morminte, cum de n'am murit?

FRUNZA.

Răpită, fără veste, de-o rece vijelie,
O frunză, încă verde, prin aer rătăcea;
Bătută 'ncoă și 'ncolo de-a vântului urgie
Sărmana,.... veștejită în pulbere cădea!

Privind-o, de o dată o lacrimă fierbinte
Simți cu întristare picând din ochii mei;
Durerea mă coprinse și 'mi adusei aminte,
Că sorta mea în lume, era tot sorta ei!

POEMA UNEI NOPTI.

I.

De ce plânge Dan în taină, când a nopții rază
lină
Pe o Harpă inspirată redesteptă pe poet,
Și de ce prin întuneric, vântul când ușor suspină,
El își spune către stele amorosul lui secret,
Și privirea lui curată printre raze ideale
Urmărește melancolic o imagină de-amor?
E că dulcele iluzii îl duc pe-aripe fatale,
Ca să'l lase-apoi să cadă dintru'n Cer mistuitor!

II.

O! Virgilia, ce strică ochi'ți plini de poezie,
 Dacă pun în ori-ce inimă suferințe și dureri?
 Ești frumósă! — Frumusețea, pentr'o inimă mai vie,
 E o armă ce zdrobește oțelită în plăceri!
 Când pe brațele odihnei corpul tēu virgin să lasă,
 Știi tu óre câte inimă nu te chiamă 'n preajma lor!
 Tu visezi deșertăciune și de ei, puțin îți pasă,
 Ție 'ți trebuie mărire, iar nu vorbe de amor!

III.

Subt o boltă înfrunzită printre flori și printre
 nópte,
 Pe o bancă de nuele stă Virgilia gândind.
 Imprejurul ei, prin aer, trec și raze trec și șopte,
 Ea zîmbește către lună, ce'i răspunde tot zîbind!
 O impresie suavă în gândirea ei s'aprinde
 Și coprinsă de-o simțire arđătoare, scóte lin
 Un suspin,.... și i se pare că la sîn ce-va coprinde;
 Dar tresare.... — Auzise printre foi un alt suspin.

IV.

La picióarele'i de fildeș Dan, se află: — rîde, — plînge
 Și sărută cu 'nfocare mîna ei, ca un nebun;

Iar Virgilia 'l privește și ușor la pîept îl strînge,
 Pe când ochii lor în taină tótă patima și-o spun!
 Și târziū, când aurora să ivește maiestósă,
 Dan, cu buza 'nvăpăiată și sufletul zdrobit,
 Ii șoptește cu o voce plîngătoare și duiósă:
 „Adu-ți cel puțin aminte că o nópte ne-am iubit!”

V.

Intru'n lung salon de nuntă veselie predomină
 Și Virgilia, gătită ca mirésă, sta privind
 Către-un june melancolic, ce 'n tăcere o țintește
 Cu privirea 'i arđătoare și cu zîmbetu'i murind.
 El s'apropie de dēnsa, și'ntru'n vals de nebunie
 Pe când zboră împreună, el, cu sufletul zdrobit,
 Lângă sînul lui ce arde o mai strînge cu beție
 Și 'i repetă: „De-acum uită nóptea 'n care ne-am
 iubit!”

TABLA DE MATERIÎ.

	<u>Pag.</u>
<i>Prefața</i>	
1. Versurilor mele	19
2. Nenorocirea	21
3. Ploaie din Senin	24
4. Aurel	25
5. Flori Uscate	28
6. Intermezo	30
7. Plănsul Fericirei	34
8. Nuniat primăvara	36
9. Lacrimile	38
10. Amăgirea	39
11. In albumul ei	41
12. O dorință	43
13. Marieta	44
14. Bătrânețe	47
15. Aș vrea	48

	Pag.
16. Idealul meu	49
17. Durerea	51
18. La ziua ei	52
19. Vijelia	53
20. Frumoasă Lună	54
21. Dacă	56
22. Intre două	57
23. Ochiul	60
24. Muzica	62
25. Solitudinea și Somnul	64
26. Flori de dafin	66
27. Iarna	67
28. Amicii mei	69
29. Dorul Olteanului	71
30. Era o zi norată	73
31. Gândul	75
32. Harpe	77
33. Poetul V. Alexandri	79
34. Ai uitat ?	81
35. La verdea umbră	83
36. Viorele	85
37. Și dacă-avem ursita	86
38. Meditațiune	88
39. Cu prima zi de-Aprile	90
40. Trecut — Prezent — Viitor	92
41. Subt umbrișul ochilor	93
42. La umbra salciei	94
43. Visul Morței	96
44. Frunza	98
45. Poema unei nopți	99